XXIII. évfolyam 1. szám Ára: 1 forint 1967. január 5

Hegedűs István rajza

EGY AMERIKAI RENDELŐBEN

— Szív rendben, tüdő rendben! Ha a Kennedy-gyilkosság titkairól semmit sem tud, akár száz évig is elélhet...

Kedves Ludas!

Hallottam egy viccet: Két Ő betű megy a sivatagban, szembe jön velük két O betű. Felkiált erre az egyik Ő:

— Nézd, kopaszok!

Józsa Margit

Fényképes hírt közölt a Nők Lapja arról, hogy Paul Staecker nyugat-berlini lakos századik születésnapján szerette volna megkötni harmadik házasságát 70 éves mostohalányával, de a papírokat nem tudták időben összeszedni, s ezért késik az esküvő...

Ugyanazon a napon a Népszava egy másik nyugat-berlini matuzsálemről adott hírt, bizonyos Paul Stäckerről, aki 100 éves korában elhunyt, 17 nappal azután, hogy feleségül vette 70 éves egykori menyét, fia elvált feleségét.

Lám, mennyi szenzációval szolgálnak a nyugat-berlini aggastyánok! Vagy inkább a hazai hírszerkesztők?

Virágos Mihály
Budapest

Az „Érdekes könyvújdonságok" című propaganda kiadványban olvastam: „Nem fog fájni a feje — ha idejében gondoskodik karácsonyi könyvajándékairól." Fejfájás ellen könyv? Ez valami új gyógymód lehet! Én azért, mindenesetre, egyelőre megmaradok az Antineuralgica mellett.

Sz. A.
Bucsa

A Vas Népében olvastam: „Nyugati exportkötelezettségből az elmúlt tíz nap alatt 728 854 köbméter zárlécet, gerendát és fűrészárut szállított le a Vas megyei Faipari Vállalat. Az áru értéke 1 millió 428 ezer 900 forint." Meglepetéssel értesültem e hírecskéből arról, hogy egy köbméter gerenda vagy fűrészáru értéke két forint alatt van. Vagy talán a köbméterek voltak kevesebben?

S. I.
Szombathely

Tetszik nekem a Ludas Matyi mozija! Az összepárosított filmcímek sok derűs percet szereznek. Az élet is gyakran produkál hasonlókat. Nálunk például nemrégiben az alábbi két filmcím került egymás alá a moziplakáton: *Idegen ágyakban — A férfi egészen más.*

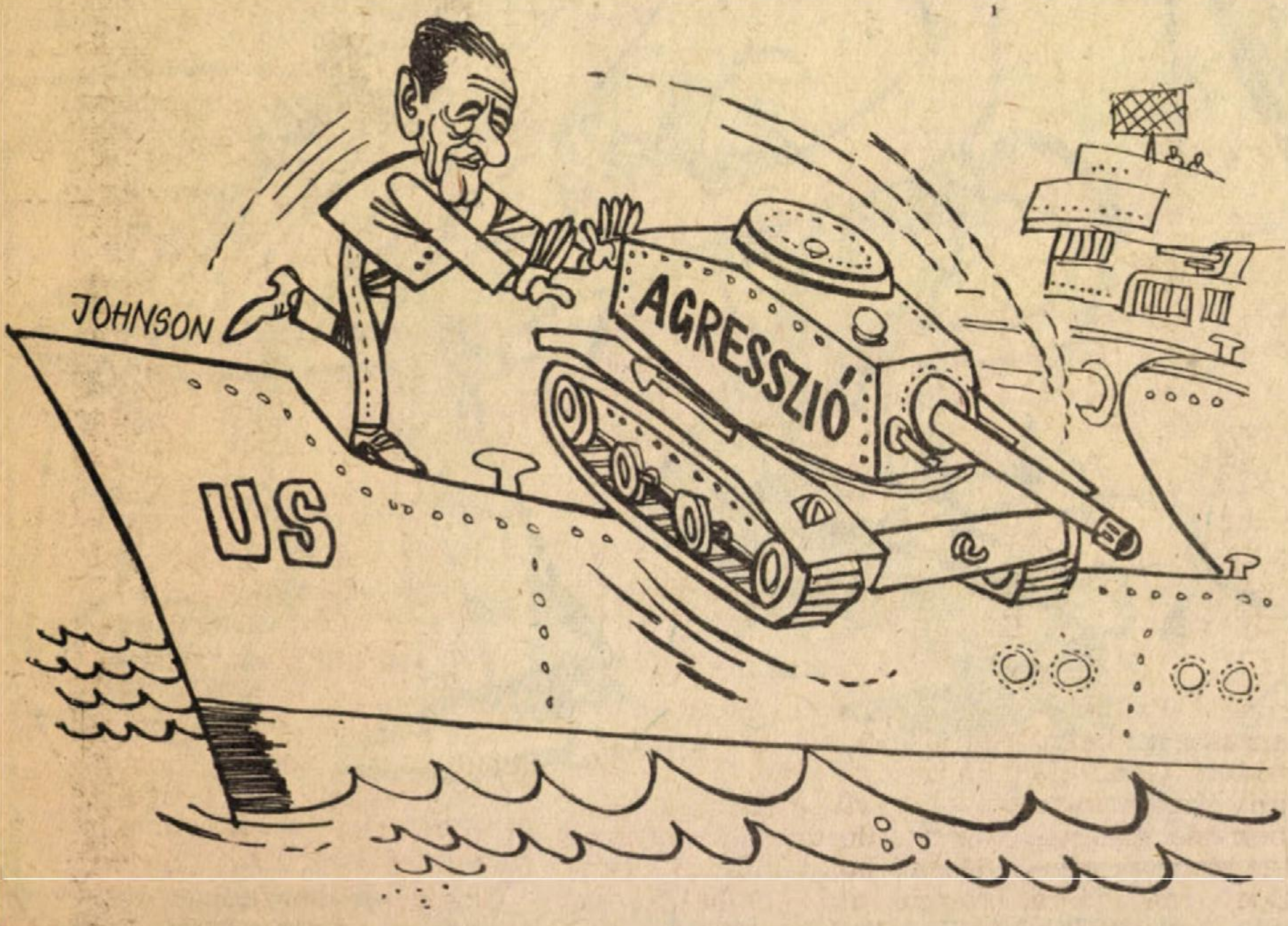
R. Gy.
Tatabánya

Hónapok óta nem kapok Ifjúsági Magazint. Hiába járom végig minden 15-én az összes újságárusokat, sajnálkozással jelentik ki, hogy nincs, IM-et csak a középiskolák kapnak. Én az idén érettségiztem, tehát a tizenkilencedik évemet taposó aggastyán vagyok, de azért még szeretném olvasni a lapot. Kérem az illetékeseket, juttassanak a magazinból nekünk, öregeknek is, hiszen a fiatalok nevelésének lélektani problémáit abból ismerhetjük meg a legjobban!

Karda József
Eger
Liszt F. u. 32.

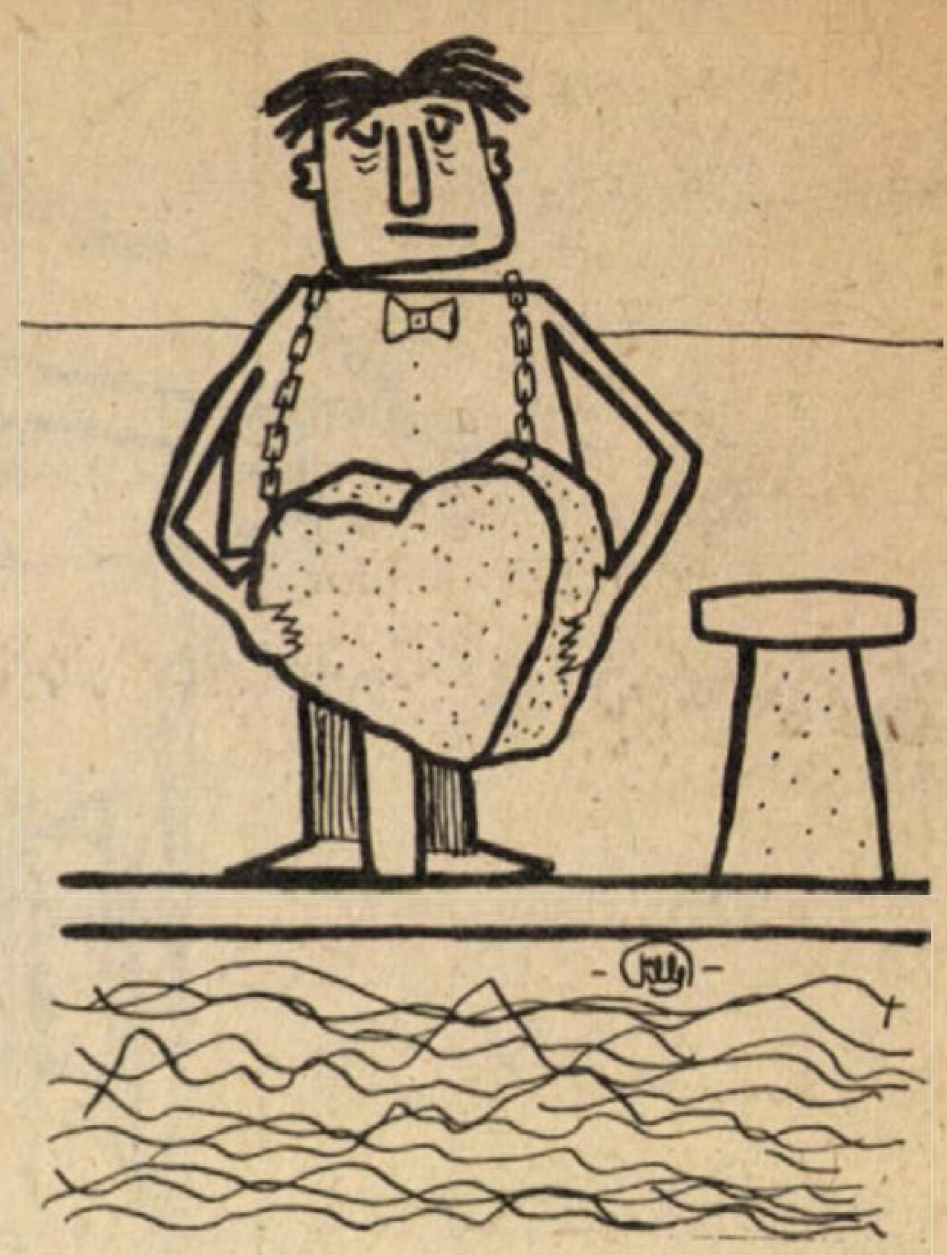
Fantasztikus újévi kívánság

Endrődi István rajza

Johnson örökre mondjon le az agresszióról . . .

Szerelmi bánat

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VISSZAFELÉ SÜLT EL A JÁTÉKPUSKA!

Néhány héttel ezelőtt e lap hasábjain visszasírtam gyermekkorom játékpuskáit. Mondván, hogy a belőlük kilőtt gumivégű vessző mindig prímán odatapadt, ahová lőtték, nem úgy, mint ma. Kis írásomra higgadt hangvételű, precíz válasz érkezett a Sport-, Hangszer- és Játékáru Nagykereskedelmi Vállalattól:

„. . . A cikk nyomán jó néhány játékpuskát és vesszőt próbáltunk ki ellenőrzésképpen, és ennek során azt tapasztaltuk, hogy a sima, rögzített felületre merőlegesen rálőtt vesszők jól tapadtak. Kétségtelen, hogy a célfelületre történő tapadást akadályozzák az alábbi körülmények:

a) Ha a felület nem sima, érdes (pl. fal) a tapadókorong gumikarimája nem tudja elzárni a korong belsejét a levegő behatolásától, a vessző nyilvánvalóan leesik.

b) Ha a felület nem rögzített, úgy annak kilengése a vessző ütőerejét csökkenti, bizonyos ütőerő alatt a tapadás nem következhet be.

c) Nem igényel különösebb magyarázatot az sem, hogy ferde irányban való kilövés esetén a korong pereme nem egy időben szorul a felületre, tehát tapadás így sem következhet be . . .

. . . Bízunk benne, hogy a panaszos magyarázatunk alapján megváltoztatja véleményét a játékpuska használhatatlanságáról . . ."

Csalódást kell okoznom a Sport-, Hangszer- és Játékáru Nagykereskedelmi Vállalatnak. Napjaink játékpuskáiba megrendült hitemet puszta magyarázat nem képes többé visszaadni. Már csak azért sem, mert a levél kézhezvétele után R. B. kollégámmal elporoszkáltunk a Rákóczi úti Mackó-játékboltba, majd pedig az Úttörő Áruház játékosztályára, hogy a biztonság kedvéért a tett színhelyén kontrolláljuk le ismételten a tényállást.

Nos, az elárusítók, tehát a szakemberek által sima rögzített felületre nyílegyenes irányban leadott összesen nyolc lövés közül mindössze kettő tapadt oda, de ezek is csupán két-három másodpercig, ami, ha ráadásul tekintetben vesszük a rugós játékpuska szerény tűzgyorsaságát, nem fogadható el kielégítő teljesítménynek!

Sajnos.

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FŰZŐCSKE

Cipőt vásároltam kisfiammal a Divatcsarnokban. A barna, magas szárú cipőcskében, amelyet felpróbáltunk, annyira rövid volt a fűző, hogy a legfelső lyukat sem érte el, megkötésről szó sem lehetett. Kértem az eladót, adjon egy másikat, mert ez már „kinőtte a fűzőjét”. Az eladó „megnyugtatott”, hogy felesleges minden kísérlete-

zés, mert valamennyiben ugyanilyen rövid fűző van. Ők nem tehetnek semmit, így kapták a gyárból, különben is, nem sokba kerül egy új cipőfűző, nem érdemes problémát csinálni belőle.

Valóban, egy cipőfűző nem nagy érték. De a vásárló nem szereti, ha vele fizettetik meg a mások mulasztásának költségeit. Ez még akkor is bosszantó, ha csupán 1–2 forintról van szó.

S. Imréné
Budapest

13 millió rovart és baktériumot lőtt fel az USA a világűrbe

Várnai György rajza

– A fene egye meg, poloska!

AMERIKAI ÁLOM

Álmomban washingtoni lakos voltam. Nyugodtan sétáltam a Lafayette-téren, amikor hirtelen rettenetes robbanások fülsiketítő lármája töltötte be a pillanatokkal előbb még nyugodt légkört. Ijedten néztem fel, s megdöbbenve láttam, hogy valósággal elsötétítik az eget a hatalmas légi erődök, s csak úgy ontják magukból a robbanó és gyújtó bombákat.

Pánik tört ki, az emberek kétségbeesetten rohangáltak mindenfelé, fedezéket keresve, s rövidesen sebesültek jajveszékelése hallatszott. Én is meggyorsítottam lépteimet, s majdnem nekimentem egy magas, idősebb férfiúba, aki haját tépve kiáltozott:

— Segítség! Segítség!

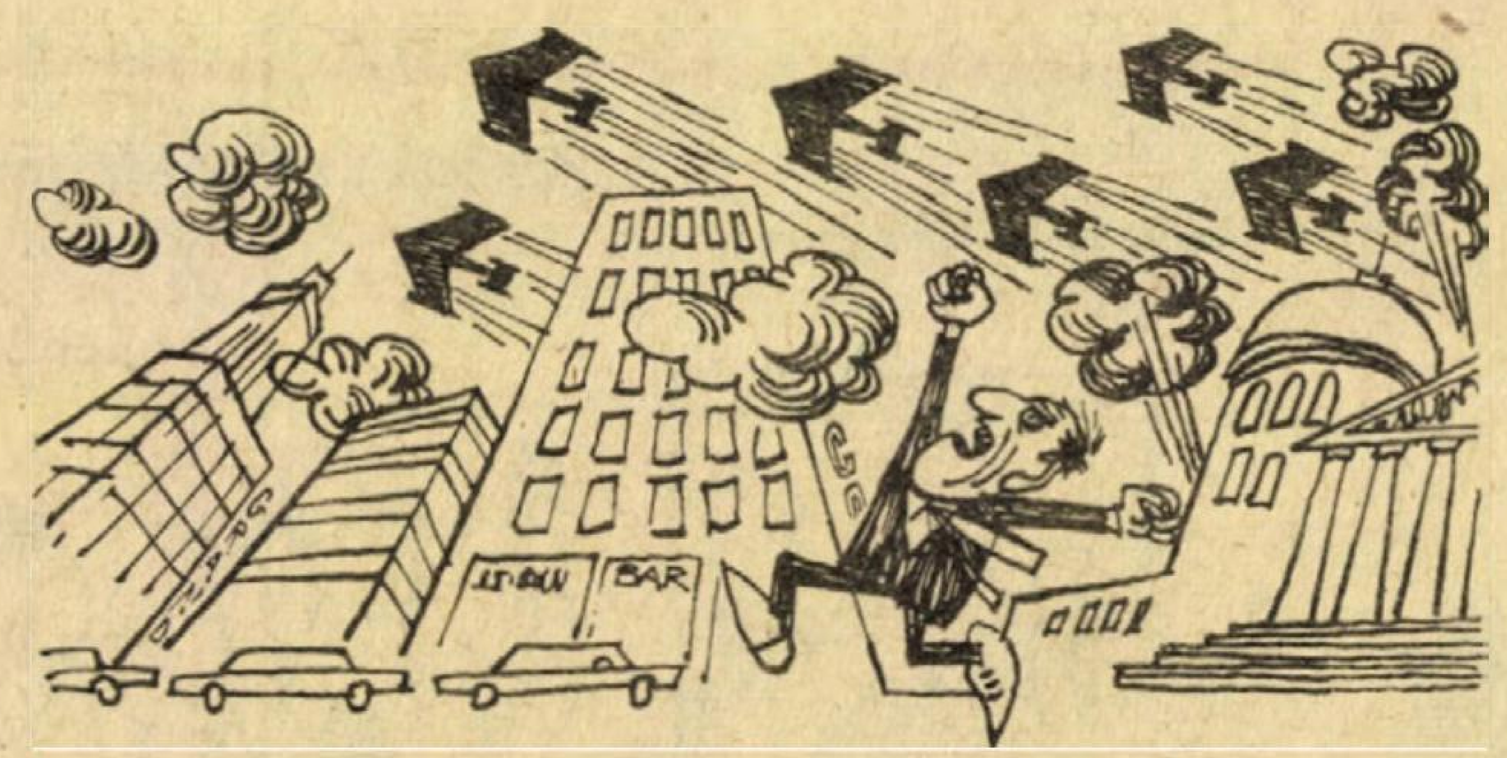
Ismerős volt az arca, s közelebb hajolva meglepetten kiáltottam fel:

— Akármi legyek, ha ez nem Johnson elnök! Jó napot, elnök úr! Mi történik itt?

Az elnök vádlóan mutatott az égre!

— Nem látja? Az északvietnami légierő terrortámadást intéz ellenünk! A felháborodástól alig tudok beszélni! Hogy emberek mire képesek! Légi kalózok! Orvtámadók!

— No, no! — veregettem a vállát, hogy egy kicsit megnyugtassam. Az elnök azonban csak úgy remegett az izgalomtól, és tovább ömlött belőle a keserűség:

— Hihetetlen! Embertelen! Mit akarnak a mi békés kis városunktól! Gondolja el, több, mint tízezer mérföldről jönnek ide rombolni! Miért? Így akarnak minket feltétlen megadásra kényszeríteni? Azt állítják, hogy Amerikából fegyveresek szivárognak be Dél-Vietnamba. Ezért kell szenvednie a szerencsétlen és védtelen polgári lakosságnak? Nézze meg az égő házakat! Rettenetes az anyagi kár! Emberveszteségeink is vannak! Légi útonállók! Gengszterek!

Könnyek peregtek végig az arcán, szomorúan csóválta a fejét, majd felemelte a hangját:

— A világ lelkiismeretéhez fordulunk! Meggyőződésem, hogy minden békeszerető nép felháborodva bélyegzi meg ezeket az esztelen támodásokat, és egyhangúlag követeli Washington bombázásának megszüntetését! Hiszen hivatalosan még csak nem is vagyunk háborúban a lelkiismeretlen agresszorokkal! Ezeknek az észak-vietnamiaknak nincs egy szemernyi jogi érzékük sem? Elhatároztam, hogy felkérem Bertrand Russel urat, alakítson valamilyen nemzetközi törvényszéket ezeknek a háborús bűnöknek a kivizsgálására! Számítok Sartre és mások közreműködésére! Ne felejtsük el Nürnberget! Lehetetlenség, hogy békés városok bombázása megtorlatlan maradjon!

A rettenetes légi támadás tovább tombolt. Egész lakónegyedek, iskolák, kórházak dőltek romba. Aggódva fordultam az elnökhöz:

— A helyzet véresen komoly, Washington halálos veszedelembe került. Végpusztulás fenyegeti. Mit óhajt tenni, elnök úr?

Az elnök határozottan válaszolt:

— Hazamegyek Texasba! Szent meggyőződésem, hogy Texas sokkal biztonságosabb hely egy elnök számára, mint Washington!

Ekkor — Johnsonnal ellentétben — felébredtem.

Feleki László

Tél Siófokon

– Megtanultam fakutyázni, hogy a vállalatom teljesíteni tudja az üdültetési tervét!

Kiskocsi

– Szívecském, azt hiszem, megint rossz helyen keresgélsz . . .

Ifjúságvédelem

MEGHÍVÁS

(LACIKA MONOLÓGJA)

Szilveszter már elmúlt, de én mégis elmondom a mi szilveszterünket.

Már jóval karácsony előtt az egyik este anyu azt mondta apunak, hogy most már egy igazán nagy szilvesztert kell rendeznünk, mert neki sok elintéznivalója van Csetei bácsival, aki apu főnöke a főközpontban, meg más fontos emberrel.

Apu azt mondta erre, hogy szilveszterre már meg vagyunk híva Sándor bácsiékhoz, vagyis apu testvéréhez, de ő nem bánja akármilyen nagy szilvesztert is rendez anyu, és azt se bánja, ha minél nagyobb rumlit csinál magának, csak azt magyarázza meg; mi köze van a szilveszternek anyu elintéznivalójához?

Ekkor anyu elkezdte magyarázni apunak, hogy Vili bácsiéknak azért megy olyan jól, mert mindig nagy vacsorákat rendeznek, és meghívják magukhoz Vili bácsi főnökét, meg az összes igazgatókat és főosztályvezetőket a vállalattól, mert a fehér asztalnál sok mindent el lehet barátságosan intézni. Vili bácsi az elmúlt fél évben négyszer volt külföldi kiküldetésben és rengeteg cuccot hozott Margit néninek, azonkívül ő kapja a legtöbb premcsit a vállalatnál. Aput még sohasem küldték külföldi útra, és prémiumot is csak egyszer kap egy évben, de ha mi megrendezünk egy nagy szilvesztert, akkor apura is gondol majd Csetei bácsi meg a többi fejes, akit meghívunk. Még fizetésjavítást is kaphat. Apu ne törődjön az egésszel, mondta anyu, adjon a szilveszteri muri költségeire kétezer forintot, és ő majd elrendez mindent. Sándor bácsiékhoz pedig semmiképp sem megy szilveszterez-

ni, mert utálja őket és elege van apu rokonságából.

Miután ezt anyu elmondta, apu rágyújtott egy cigarettára, amit akkor szok mindig csinálni, amikor nagyon dühös és nem akar goromba lenni anyuhoz. Már jól füstölt a cigi, amikor apu csendesen elkezdett beszélni, és azt mondta, sohasem gondolta volna, hogy anyunak ilyen tyúkesze van, és nem jól ismeri Csetei bácsit, akit még a fehér asztalnál sem lehetne rávenni semmiféle disznóságra, amiért anyu a szilvesztert meg akarja rendezni. Ez az egész egy olyan átlátszó trükk, amit mindenki felismerne, és aput kiröhögnék a vállalatnál.

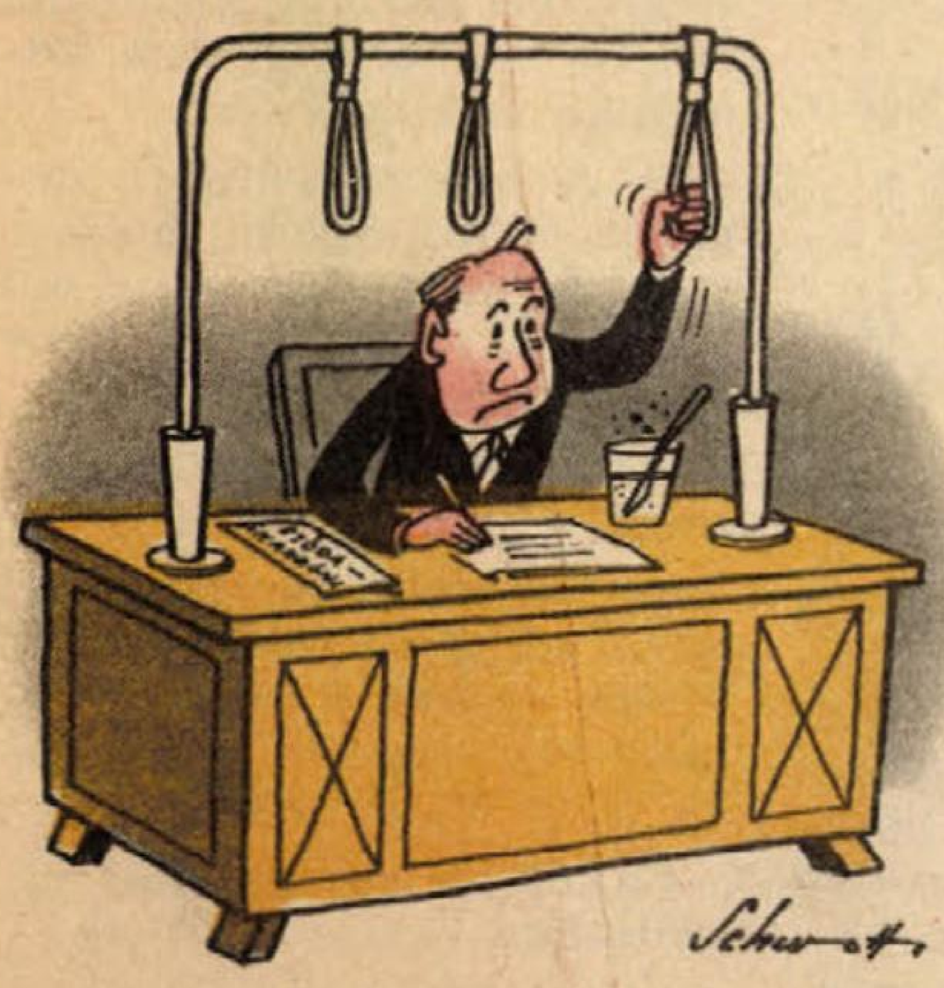
Anyu ekkor elkezdte szidni aput, hogy olyan élhetetlen ember, amilyen nincs még egy egész Pesten, és apu csak azért nem akarja megrendezni a szilveszteri murit, mert sajnálja a kétezer forintot.

Erre apu elővette a pénztárcáját és átadott anyunak kétezer forintot, és azt mondta, hogy itt a pénz, rendezzen anyu olyan szilvesztert, amilyent csak akar, de arra nem hívjuk meg sem Csetei bácsit, sem más fejest, akire anyu gondol.

Akkor meg minek a szilveszter? — kérdezte anyu, és eltette a kétezer forintot, aztán azt mondta apunak, hogy nem rendez semmiféle szilvesztert, hanem elmennek majd Sándor bácsiékhoz, mert az nem kerül egy fillérbe sem. El is mentek, és másnap azt mondta anyu, kár volt, hogy apu olyan nagy cirkuszt csinált a mi szilveszterünkkel, mert Sándor bácsiék meghívták Csetei bácsit, anyu nagyon jól szórakozott vele, és mindent elintézett, amit akart. És ekkor apu kérte vissza a kétezer forintot, de anyu azt mondta, hogy nem adja, és ebben megegyeztek.

Földes György

Közérzet...

. . . az új év első munkanapján . . .

Az önkiszolgálás jövője

Mészáros András rajza

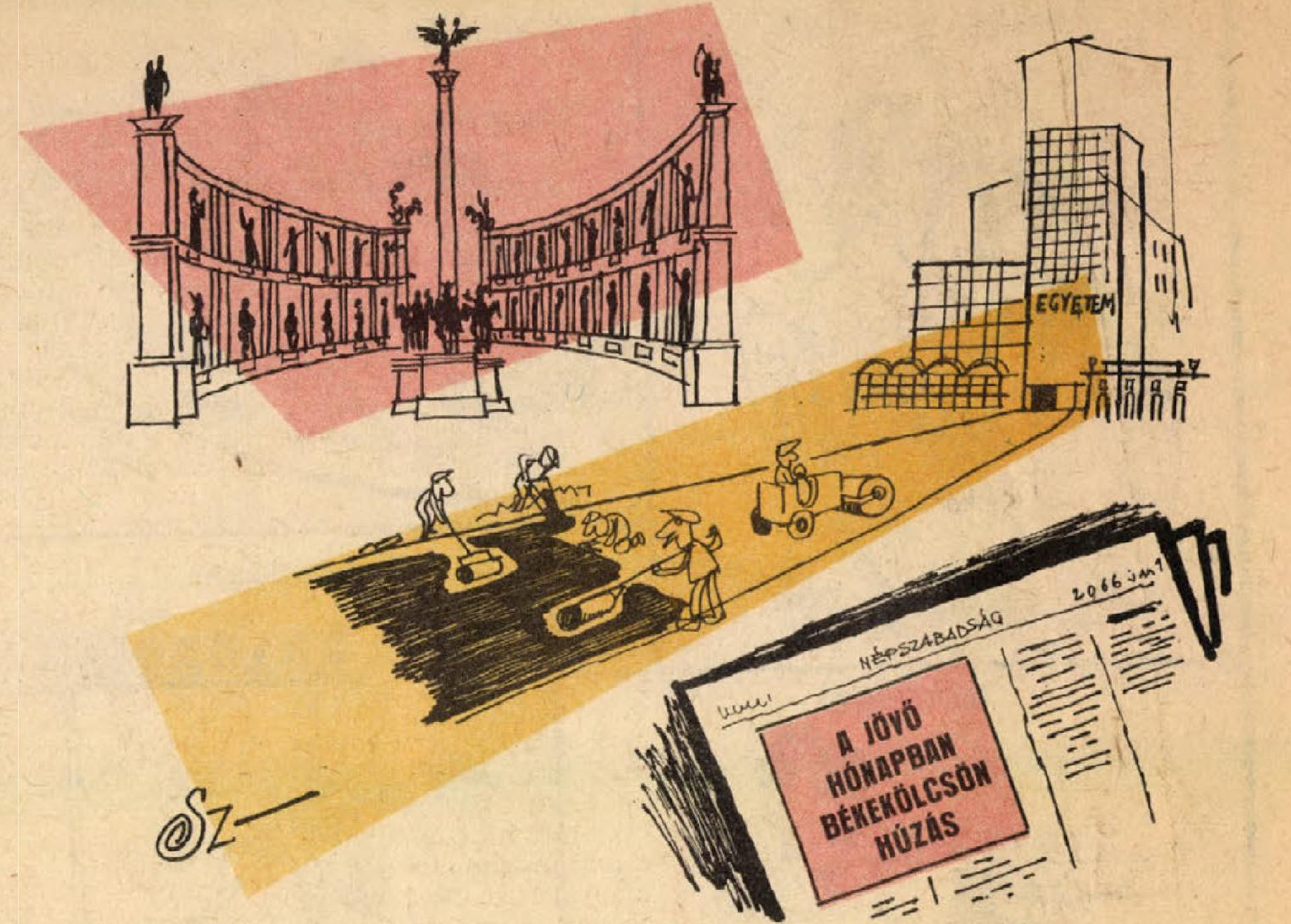

Tóni bácsi kivilágít

Mi lesz ezer év múlva

Szür-Szabo József rajza

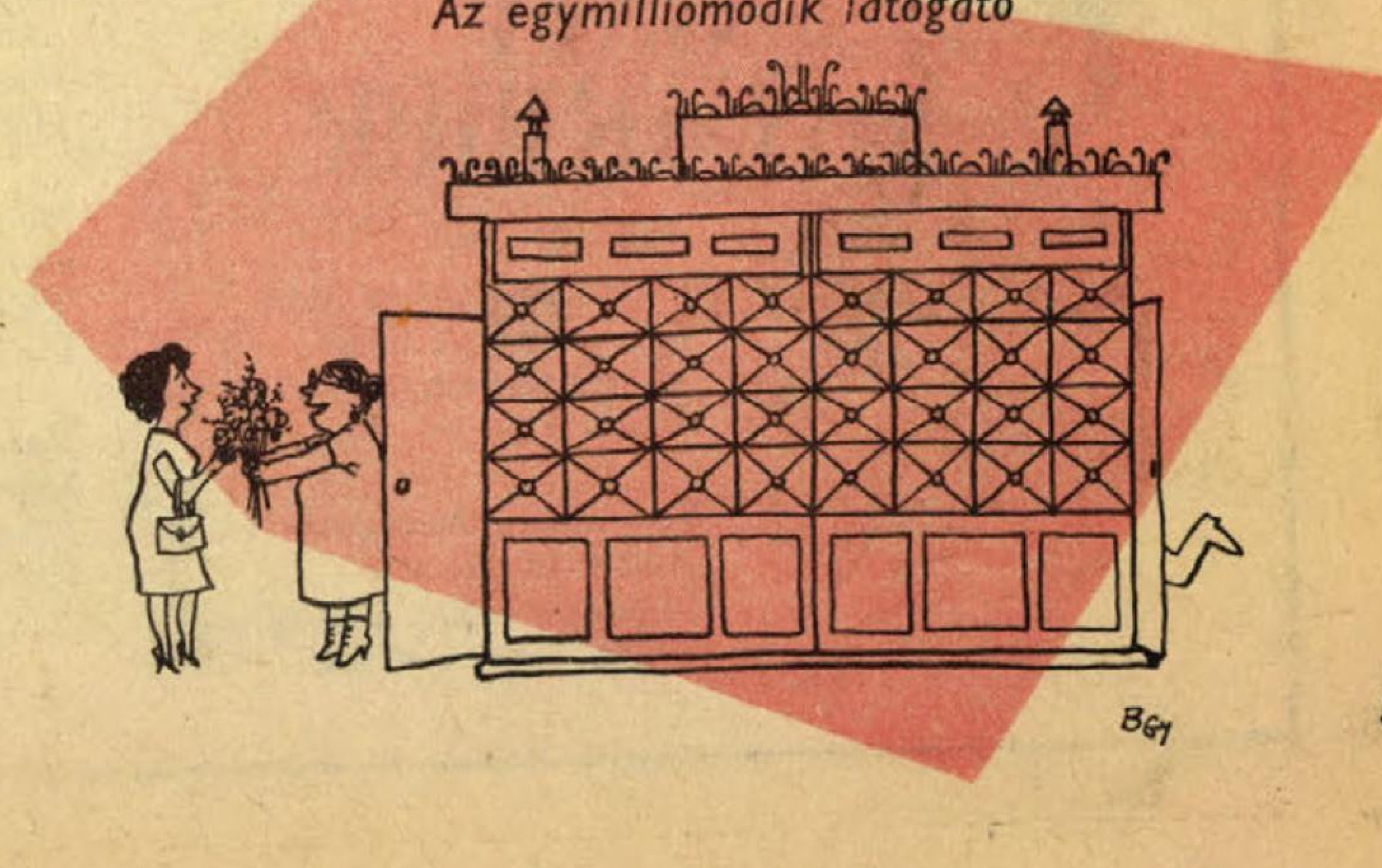

A frottír-ruha

– Hányszor magyarázzam, hogy a piros csíkos a ruhám, és a sárga csíkos a törülköző . . .

Az egymilliomodik látogató

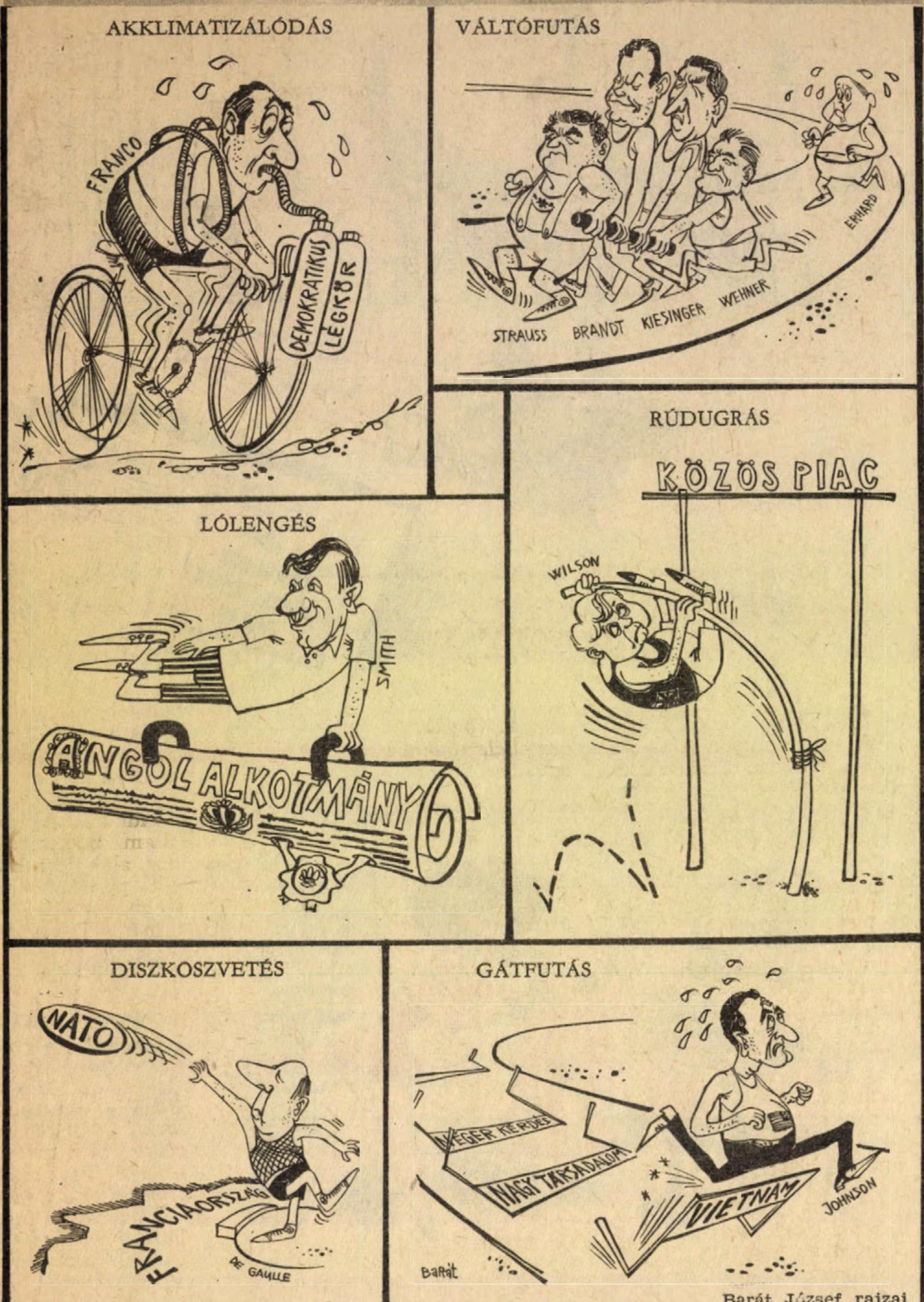

Ünnepélyes pillanat

Jön a fizető . . .

KÜLPOLITIKAI OLIMPIA

Barát József rajzai

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„BERLIN"-BEN NEM TUDNAK NÉMETÜL

A Szent István körúti Berlin étterem-kávéház egyik vezetője német ember, van ott német pincér, szakács, német zenekar szolgáltatja a zenét, egyszóval sokan vannak ott, akiknek anyanyelvük a német.

Ezért lepődtünk meg, amikor a népszerű vendéglátóipari üzem étlapját böngésztük, mert azt tapasztaltuk, hogy a „Berlin"-ben nem tudnak németül. Eltekintve a nyelvtani hibák sokaságától, mosolyogtató „műfordításokat" is találtunk a tetszetős külsejű árlapban.

Mindjárt az első oldalon szívélyesen üdvözlik a vendégeket, mégpedig így: „Hercliche willkommen..." „c"-vel írják a Herz szót, úgy látszik, nem volt szívük egy percnyi időt áldozni arra, hogy felüssék a szótárban a „szív" címszót.

Legmulatságosabb a dupla feketekávé fordítása. Feltételezték, hogy a német

vendégek kissé járatosak a magyar nyelvben is, ezért felemás nyelven olvashatjuk a fordítást. Az első szót magyarul írták, a másodikat németül. Tehát a vendég megtudhatja az étlapból, hogy a „Dupla schwartz" 3 forint 80 fillér. Persze németül nem schwartznak hívják a feketét, Schwartznak, általában, csak Schwartz urat nevezik. A tokaji aszút sem kímélik, és Tokajer asszunak nevezték el, két s-sel és z-vel. A Cordial-Medoc náluk Cordinal Medoc. Még jó, hogy nem nevezték ki kardinálisnak. Az Ochsenschwanzsuppe a Berlinben Ochenschwanzsuppe. Hogyan is vették volna észre a hiányzó „s" betűt? A virslit nem garnierunggal, hanem garniturral tálalják.

Helyes lesz, ha a Berlin étterem vezetői vagy a német anyanyelvű társigazgatóhoz fordulnak, vagy egy németül tudó vendéget kérnek meg: segítsen az étlap új kiadásának szerkesztésében, hogy az legközelebb hiba nélkül jelenjék meg. Ezt szívből kívánjuk, de nem herclich, hanem herzlich...

(sti)

PESTI FARMER

Farmernadrágban feszít
Kis dalomnak hőse,
És persze nem hiánycikk
Önála a nő se.

Ez a farmernadrágos,
Akiről itt szó van,
Mindennap egy más nővel
Ül az eszpresszóban.

Egyik nap egy bronzhajú
Lány az ideálja,
Másnap már a presszóban
Hamvasszőke várja.

Amikor őt legutóbb
Újabb nővel láttam,
Világosság gyúlt bennem
És így meditáltam:

Van a farmernadrághoz
Joga is, meg sarmja,
És egy ehhez tartozó
Kiterjedt tyúkfarmja.

Hidvéghy Ferenc

SZŰRÉS

A félreértések elkerülése végett mindjárt az elején sietek leszögezni: tisztában vagyok az egészségügyi szűrővizsgálatok jelentőségével, és azokat mind az egyén, mind pedig a társadalom szempontjából rendkívül fontosnak tartom. Az sem vitás, hogy ezek a kötelező vizsgálatok egészségügyi ellátásunk magas színvonalát bizonyítják.

Van azonban egy régi közmondásunk, amely szerint jóból is megárt a sok.

Az év elején munkahelyemen részt vettem a kötelező tüdőszűrésen. Három hónapra rá, mint néphadseregünk tartalékos állományú tagja, hasonló vizsgálaton estem át. Ezután egy kis szünet következett, majd az ősszel egy kéthetes tanfolyamon kellett részt vennem. Előtte ismét „megszűrtek". Ezúttal a munkahelyem szerint illetékes kerületi SZTK-rendelőintézetben. A napokban pedig megkaptam a legújabb – az idén immár a negyedik – idézést. A változatosság kedvéért most a lakhelyem szerint illetékes kerületi tanács ernyőfénykép-szűrő állomásától.

Nyilvánvaló és példákkal bizonyítható, hogy az én esetem nem egyedülálló. Ebből következik, hogy nem lehet kevés az a munkaidő sem, amit a különböző szerveknél az adminisztrációra és a vizsgálatokra fordítanak – feleslegesen. Az „ügyfelek" idejéről nem is beszélve.

Igaz, a legutóbbi idézésen közölték: aki fél éven belül ernyőfénykép-szűrő vizsgálaton részt vett, és ezt igazolni tudja, személyes megjelenés helyett az igazolást is beküldheti. Csakhogy én nem tudom igazolni. Még soha sehol nem kaptam ilyen igazolást, helyesebben: a tanfolyam előtti szűrésen igen, de azt le is kellett adnom.

Így jutott eszembe a javaslat: valamiképpen – hogy divatos kifejezéssel éljek – szinkronizálni kellene ezt az egész adminisztrációt. Vagy – s talán ez még jobb lenne – intézményesíteni az igazolásokat. Esetleg mindenki kaphatna egy hosszabb időre szóló egészségügyi könyvecskét.

Egyszóval: az idézéseket egy kicsit – megszűrni.

K. V.

Körülbelül

(A „New York Herald Tribune"-ból)

– Tessék, durván számítva ennyibe kerül nekünk egy bambusz-hidat szétrombolni Észak-Vietnamban. De lehet, hogy egymillióval több vagy kevesebb ...

PONT, PONT, PONT...

Nemrégiben tanulmányi kiránduláson voltam a jövő században. Turista csoportunk főleg tudományos-fantasztikus írókból állt, de volt köztünk néhány maszek is. Humorista csak én voltam egyedül. Mindjárt az első nap felhívták a figyelmemet az érdekes újdonságra: egyes könyvekhez speciális nagyítókészülékeket, mikroszkópokat adnak. Mire jó ez a készülék? Mindjárt elmondom. Az írók gyakran használják írás közben a három pontot, különösen erotikus jeleneteknél: „Mariska bal kezével átkarolta a férfi nyakát, majd jobbjával leoltotta az éjjeli szekrényen levő kislámpát..." Itt az írók teljesen az olvasók fantáziájára bízzák, hogy mi történik a sötétben a három pont alatt. Nos, a jövő században egy nagyszerű újítást vezettek be. Minden egyes pontba lekicsinyítve belefényképeznek néhány sor szöveget, és aki kíváncsi arra, hogy bizonyos helyzetekben mi történik a pont, pont, pont alatt, az elővesz mikroszkópját, megcélozza a pontot, és máris olvashatja a hiányzó mondatokat. Ez a nyomdatechnikai újdonság fellelkesített, és azonnal vettem egy könyvet cugehőrrel, vagyis mikroszkóppal együtt. Este, a szállodában belekezdtem az olvasásba, és már-már elaludtam, amikor a hetvenhetedik oldalon rábukkantam a következő sorokra:

„Géza magához vonta a reszkető asszonyt, ajkuk, testük egymáshoz tapadt, aztán a következő pillanatban belezuhantak az ágyba..."

Ez az! – kiáltottam izgatottan. – Megvan a három pont! Most jövök én! A mikroszkópot ráirányítottam az első pontra, aztán csavargatni kezdtem a készülék oldalán levő szabályozó gombot. Először csak valami furcsa, recés anyagot láttam a lencse

alatt... Mi lehet ez? Kisvártatva rájöttem, hogy a mutatóujjamat nézegetem, elfelejtettem elvenni a pont mellől... Nemsokára azonban olvasható lett a pontba fotografált szöveg:

„Hirtelen csengettek.

– Ki lehet az ilyenkor? – morogta idegesen a férfi, és felkelt Hédike mellől.

– Lehet, hogy a férjem – suttogta rémülten a nő.

Géza lábujjhegyen kiosont az előszobába, és kikukucskált az ablakon. A házfelügyelő állt az ajtó előtt: szemétért jött. Géza kiadta a szemetet, aztán visszament Hédikéhez, és gyengéden magához vonta. Csók. A következő pillanatban belezuhantak az ágyba."

Itt megszakadt a szöveg. Sebaj, gondoltam magamban, alakul a dolog, alakulgat. Lássuk a második pontot, az biztos izgalmasabb, mint az első. A szemem már fájt egy kicsit a nagy koncentrálástól, és recsegett a szemhéjam, de nem törődtem vele. Ráirányítottam mikroszkópomat a második pontra, és lázasan olvasni kezdtem:

„Ekkor Hédike felkiáltott: – Hagyj békén! Mit akarsz? Azt hiszed, én is olyan vagyok? – Egy határozott, könnyed mozdulattal letaszította az ágyról a férfit, aztán öltözködni kezdett. Géza kissé elkedvetlenedett, de nem adta fel a harcot. A nő után rohant, néhány percig kergetőztek, aztán csakhamar újra belezuhantak az ágyba."

Még mindig semmi! – dühöngtem – valószínűleg a harmadik pont lesz a legizgalmasabb. Voltak ugyan némi elképzeléseim, hogy mi fog történni, de azért kíváncsian fogtam bele az olvasásba. A harmadik pontban nagy, olvasható betűkkel ez állt:

„Ha elromlik a mikroszkópja, forduljon a javító szolgálathoz. Hathavi garancia. Szaküzleteink a város minden pontján!"

Mikes György

FOGADALMAK AZ ÚJ ÉVRE

– Néha rámosolygok a vevőkre!

– Szénport, sarat, vizet nem lapátolok be!

– Nemcsak munkaidő alatt olvasok újságot!

– Használt anyagokat nem szerelek be újak helyett!

– Megtanulok énekelni!

– A kollégák rajzait is dicsérni fogom!

Takács Imre rajzai

Megérkezés Meseországba

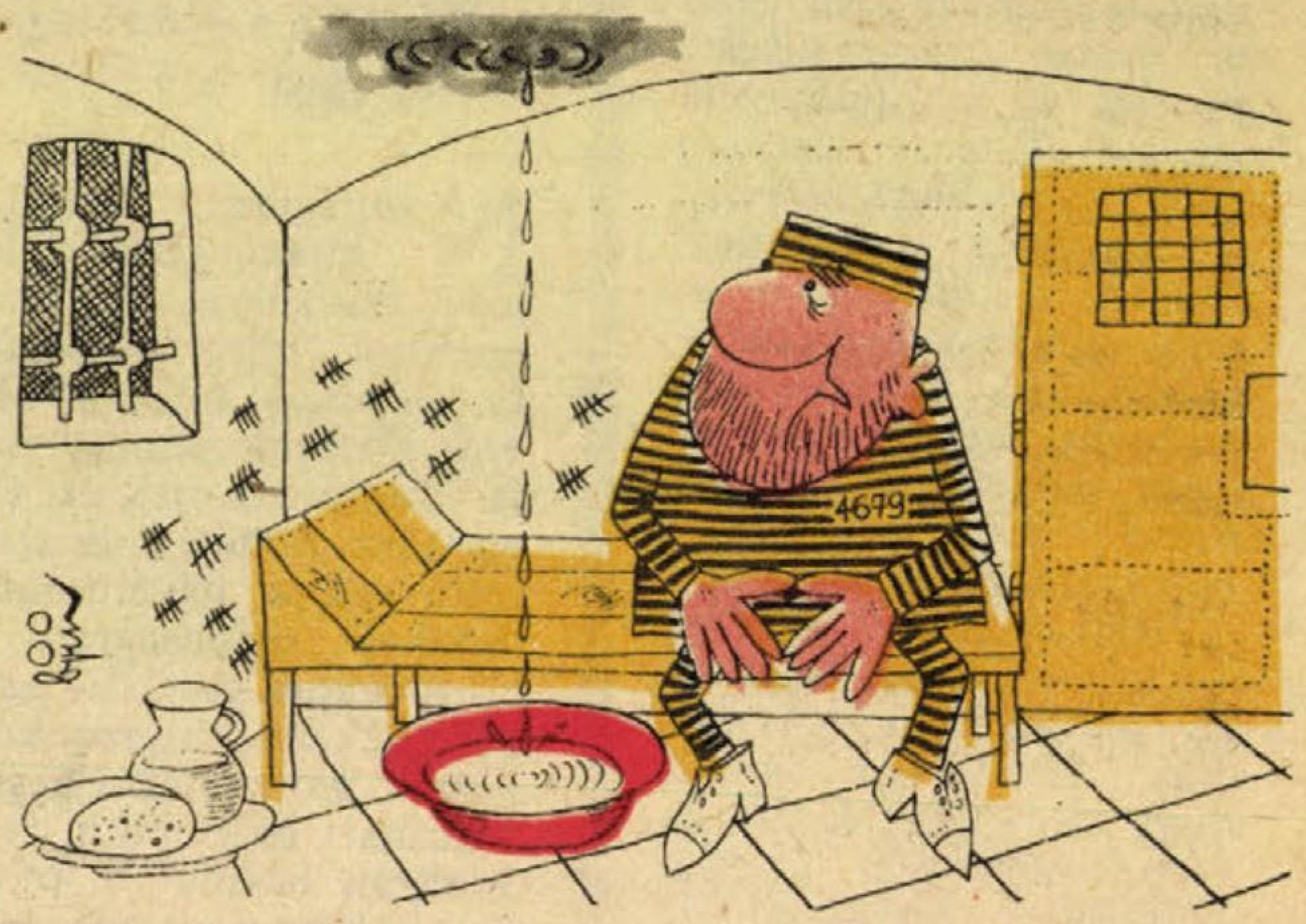
Hegedűs István rajza

Ludas Matyi mozija

De.:	HIDEG NAPOK
Du.:	VAN AKI FORRÓN SZERETI

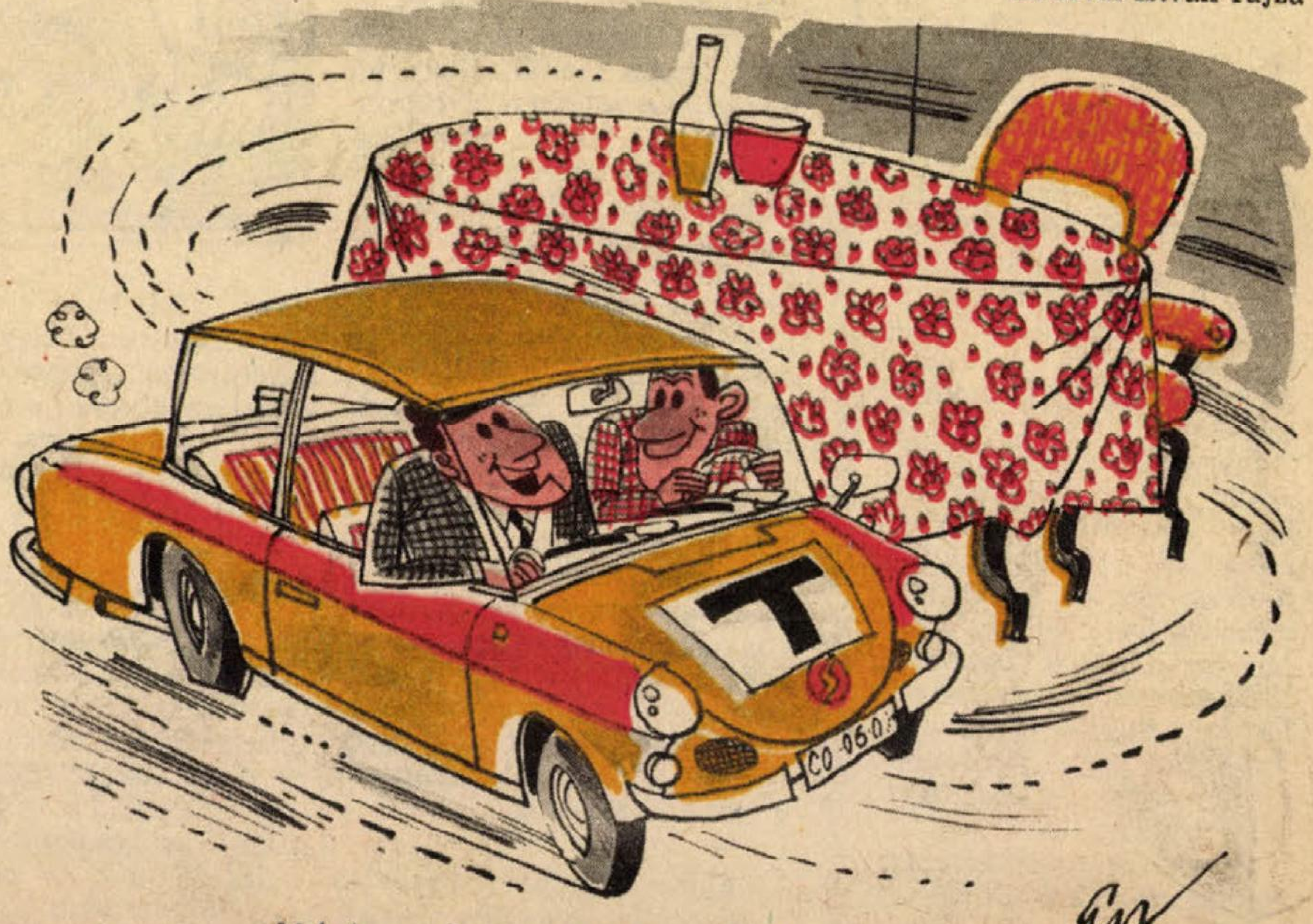
Beázás

– Tizenkét éve szóltam először, hogy javítsák meg . . .

A kiskocsi előnye

Endrődi István rajza

– Maholnap már az utcán is megpróbálhatod! . . .

PAJTÁS-HÁZASSÁG

Igen, férjhez mentem,
a szerelem győzött,
s boldogságom mindent,
mindent betetőzött.

Férjem zeneművész,
este bulizni jár,
hangszere a híres
elektromos gitár.

Nem mentünk nászútra
Velencébe, Svájcba,
hanem kiköltöztünk
mamánál a spájzba.

Berendeztem szépen,
ráment a fél gázsim,
kényelmesen lakunk
a sok-sok stelázsin.

S hogy nincs tehetségem,
mivel tündököljek,
majd csak itthon jutok
egy-egy polccal följebb.

Budoárom is van,
benne kefe, fésű,
úgy számítottuk ki,
hogy déli fekvésű.

Férjem egy komótos
nagy lavórban alszik,
szép, ha durrban-mollban
horkolása hallszik.

Most nagy örömünkre
kisbabánk is meggyütt,
majd szerető gonddal
felneveljük együtt.

Nehogy a rossz nyelvek
azt foghassák rája:
„Ennek a gyereknek
sincs gyerekszobája!"

Szőnyi Zoltán

Tehetős költő

Várnai György rajza

– Másodállásban miniszter . . .

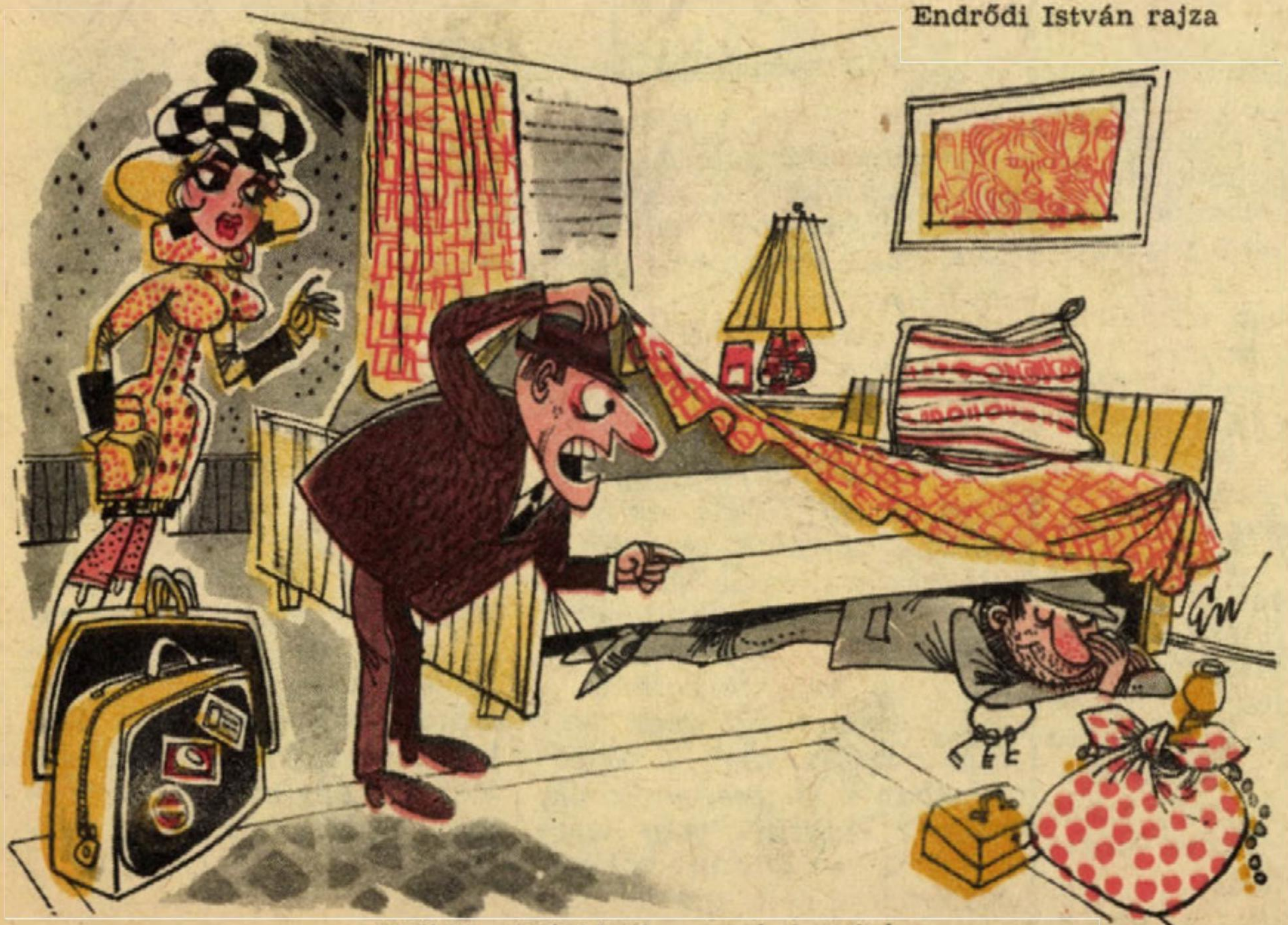
A puszta télen

Barát József rajza

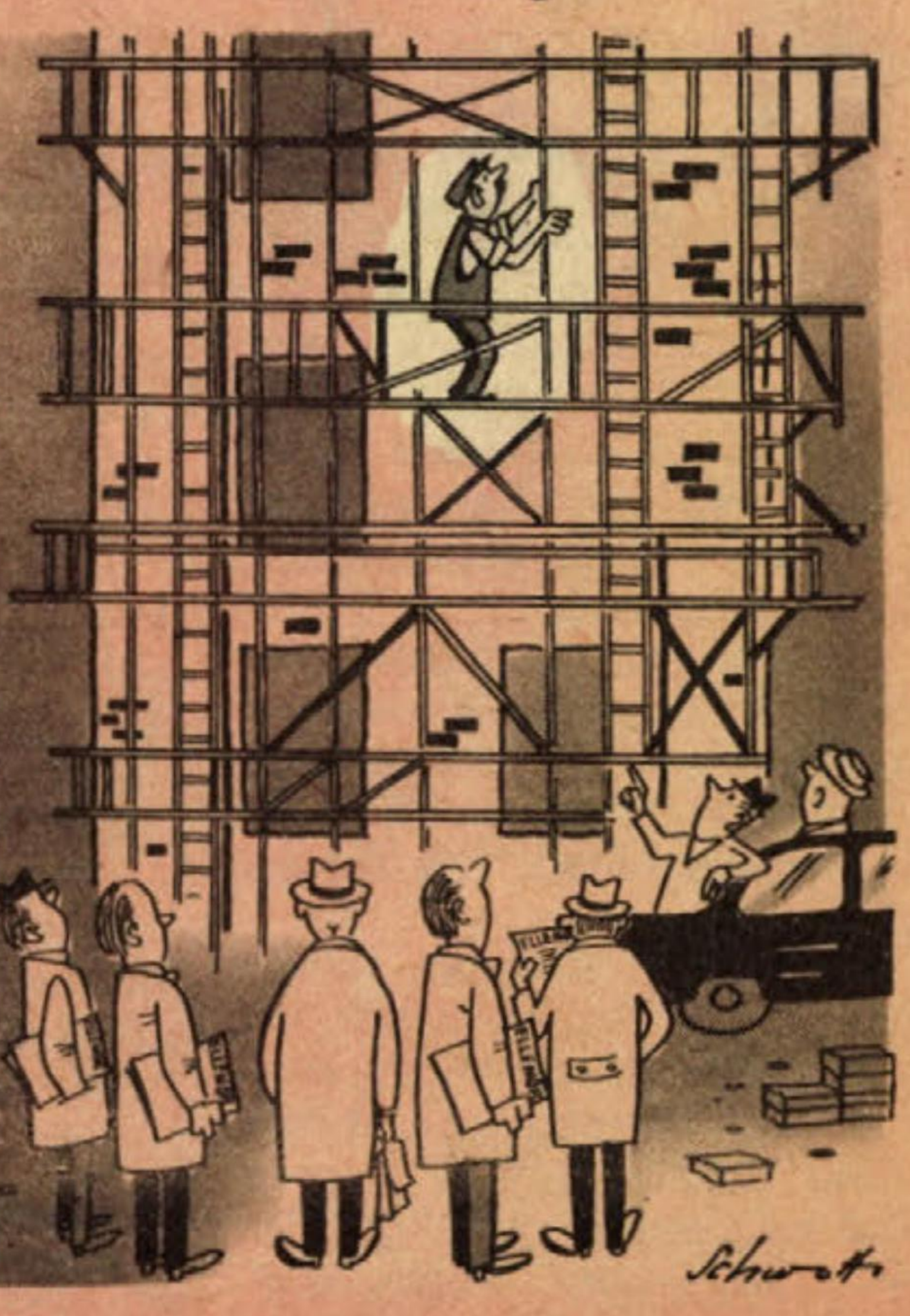
Laza munkafegyelem

Endrődi István rajza

– Felháborító! Alszik a munkahelyén!

Munkabrigád

– Hol a másik kőműves?

Éjfélkor

– Csacsikám, ne sírj, a többiek is öregedtek egy évet! . . .

Csaknem bedőlt a HUMORISTÁNAK

Egy bizonyos illető, jelentős pozíciójú férfiú, valami senkinek a szatíráját olvasgatta, s hirtelen őszinteségi rohamában meghökkenten felkiáltott.

– Ó, hiszen én szakasztott ilyen vagyok! Tehetséges, de nagyképű, körmönfont, álszent, anyagias, szeszélyes, közönséges, lusta és mégis karrierista, kiszámítottan udvarias s kiszámítottan udvariatlan!

Egészen belefájdult a feje, de rövid idő múlva tűnődni kezdett: hátha mégse ilyen? Behívta a titkárnőjét, s rápaskolva a szoknya hátulnézetére, eléje tolta az újságot.

– Na, tündér, olvasson va-

lami szépet, nézze csak, hogy lefestettek!

A titkárnő megvizsgálta az inkriminált mondatokat, és az értetlenségtől majd kifordultak a szemei.

– De főnököm, maga félrebeszél, hiszen ez az alak pont az ellentéte! Ön szorgalmas, a munka megszállottja, ez meg egy naplopó. Ön finom lelkű . . .

– Jól van, elmehet – intette le a dicshimnuszt, de azért csak bizonytalan maradt. Az viszont biztos, hogy valaki téved. Vagy ő, vagy a titkárnő. Éppen kapóra jött hát a helyettese, Vorla, rögtön kezébe nyomta a lapot.

– Olvasd, és merjed azt mondani, hogy nem rólam van szó.

Az olvasta, s utána csak rázta a fejét, elolvasta visszafelé is, majd újra elölről, a fejrázás állandósult, aztán mondta:

– Ne viccelj már! Mit alacsonyítod le magad! Hogy te álszent, szeszélyes, anyagias lennél? Ugyan!

Ahogy magára maradt, csörgött a telefon, káromkodva várta, elhallgat-e. Nem, föl kellett venni. És jól tette, állandó kártyapartnere kereste a klubból, jön-e este zsugázni? Élénken felelte:

– Persze! Egyszer már meg kell ennek a vesztő szériának szakadni. De várj csak, várj, el akarok neked olvasni egy érdekes izét.

A végén érdeklődött:

– Na, mi a véleményed róla?

– Jól elkalapálták azt a cafat mókust.

A szöveg nem elégítette ki, lemondóan egészítette ki:

– Miért nem mondod, hogy engem? Igazán rám ismerhetél volna!

A kagylót majd szétvetette a bugyborékoló nevetés.

– Téged? Hát ez jó! Téged, aki tenyereden hordod a szívedet! Téged, aki minden nagyképűség nélkül . . .

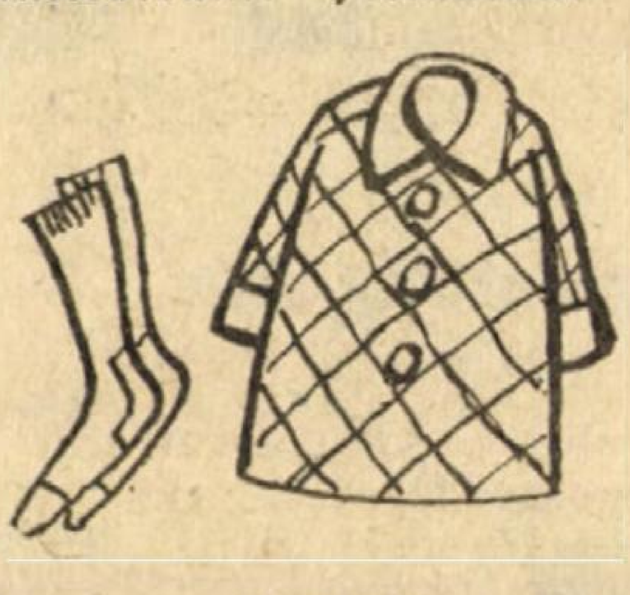
Ezek után egészen megnyugodott – ennyi ember nem tévedhet ekkorát! De azért el-eltűnődött, létezhet vajon efféle emberbőrbe bújt fertőzet? Szörnyű lenne a társadalom számára. Bár ezek a humoristák sok mindent kitalálnak! És nahát ilyet! Efféle hazudozó fráterekneк képes lett volna bedőlni . . .

Nagy S. József

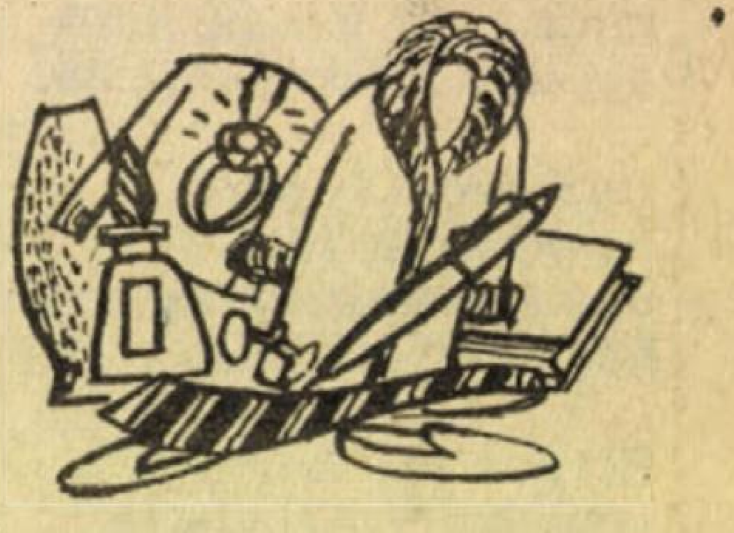
Jelképes ajándék

Még november elején megegyeztünk Emillel, hogy karácsonyra csupán jelképes ajándékot veszünk egymásnak. Azért is, mert a család hatvanhárom tagjának amúgy is értékesebb holmit kell vennünk, pénzünk tehát nem sok marad, meg azért is, mert felnőtt ember már csak mosolyog az ilyen gyermekeknek való szokáson.

Azonban váratlanul súlyos beteg lettem. A lázam harminchétig ugrott fel, s vészesen köhögtem. Sürgősen kellett tehát egy új köntös, amelyben elviselhető a lábadozás. Férjem vett is egy meleg, steppelt nylonpongyolát, ha nem lettem volna annyira súlyos beteg, jobban tudtam volna örülni neki. Közölte, hogy ez egyúttal a karácsonyi ajándék is, mást hát ne is várjak. Erre én is vettem neki egy elegáns nylonzoknit, s megnyugtattam, ő sem várhat ennél többet. Így éldegéltünk boldogan egy hétig, a novemberi hónapközti fizetés napjáig. Ekkor azonban nyugtalan lettem. Tudtam, Emilnél több száz forint hever elköltetlenül a tárcában. Mire szánja? Nyilván meglepetésre készül! Ki akartam ugratni a nyulat a bokorból, vettem tehát egy közepesen drága könyvet, s díszes papírba csomagoltam. Úgy próbáltam odahaza „elrejteni”, hogy véletlenül még másnap megtalálja. Jól számítottam: feltámadt a

lelkiismeretfurdalása. Azonnal viszonozta a meglepetést: kaptam tőle egy retikült. Nem pontosan olyat, amilyent szerettem volna, mert a füle rövidebb volt egy kicsit a divatosnál. De azért jólesett, hogy kidobott rám háromszáz forintot. A következő lépésem egy pár papucs volt. Úgyis szüksége volt rá, megvettem neki. Ő következett: utolsó fillérjein egy rég áhított padlóvázát vásárolt. Kijelentettem, hogy ez nem tekinthető a szó szoros értelmében vett ajándéknak, mert a padlóvázában ő is gyönyörködik, s mint kiderült, még használja is — hamutartóként. Kénytelen volt egy horgolt kardigánnal meglepni. Hogy valóban ajándéknak tekinthessem, egy ideig dugdosta a fürdőkád alatt, én azonban megtaláltam, és kicseréltettem a megfelelő árnyalatúra és mintázatúra. A kardigánt egy hét múlva tisztíttatni kellett, s ezt a darabot már nem tekinthettem többé sem újnak, sem ajándéknak. Én következtem: Emilnek régóta szüksége volt egy modern nyakkendőre. Eddig amúgy is minden alkalomra nyakkendőt kapott, nem akartam családi hagyományt megtörni. Megvettem készletének immár száztizenhetedik nyakkendőjét. Nem túlságosan örült neki, de kész volt

viszonozni. Felsoroltam, mely tárgyak jöhetnek számításba: egy új prémes télikabáttól kezdve a legolcsóbb, háromszáz forintos francia parfümig szerepelt a listán néhány száz tárgy. Kicsit elhúzta a száját, de azért tudta kötelességét. Kivette a dugesz takarékkönyvéből a lakáscserére félretett pénzt, felvette a KST-t, kölcsönkért, és nem cigarettázott egy hétig. Megkaptam a prémest. Ekkor már jól benne jártunk a decemberben.

Közeledett, vészjóslóan közeledett a karácsony. Áhítatos lelkesedéssel, reményteljes várakozással gondoltam arra, vajon mit fogok kapni Emiltől? Én erőmön felül vásároltam neki egy mandzsettagombot, messziről majdnem aranynak látszott. Az arannyal fel akartam idézni benne az „ékszer” szót, hogy így kapjon újabb ötletet. Eladta a magnóját, betette a zuciba az óráját, de megvette azt a kis briliánsgyűrűt.

Aztán elérkezett a karácsony, s mi ott álltunk meghatottan a fa alatt. Csak ekkor adtam át neki utolsó ajándékomat: egy szép golyóstollat. Emil felhördült. Kiderült, hogy képtelen viszonozni. A fa minden gyertyája ragyogott, a csillagszórók csillogtak, s én nem kaptam semmi ajándékot! Még jelképeset sem! Csalódtam Emilben. Smucig fráter!

Hary Márta

irka-firka

Ha az újságban szélhámosokról szóló cikkre bukkanok, mindig nagybüszkén mutatom a feleségemnek:

— Látod, már megint nem engem csaptak be!

*

Szívesen lennék Brigitte Bardot titkára, ugyanis azt olvastam, hogy a művésznő nap nap után rengeteg levelet kap a világ minden tájáról, és akkor én vagdoshatnám le ezekről a bélyegeket.

*

Párbeszéd.

— Nem akarsz a születésnapodra egy pénztárcát?

— Minek? Úgy sincs soha pénzem.

— Hát akkor vegyek inkább egy órát?

— Minek? Úgy sincs soha időm!

*

Sztoikus életfilozófia: Még a nyugalom se ér annyit, hogy az ember felizgassa magát érte.

*

Szerintem kizárólag csak a kemény, becsületes munkával szerzett pénz boldogít. Ezért minden héten direkt úgy töltöm ki a lottócéduláimat, hogy még véletlenül se nyerhessek velük másfél milliót.

*

K.-ék egész fiatal házasok lévén először is egy takarékperselyre gyűjtenek...

*

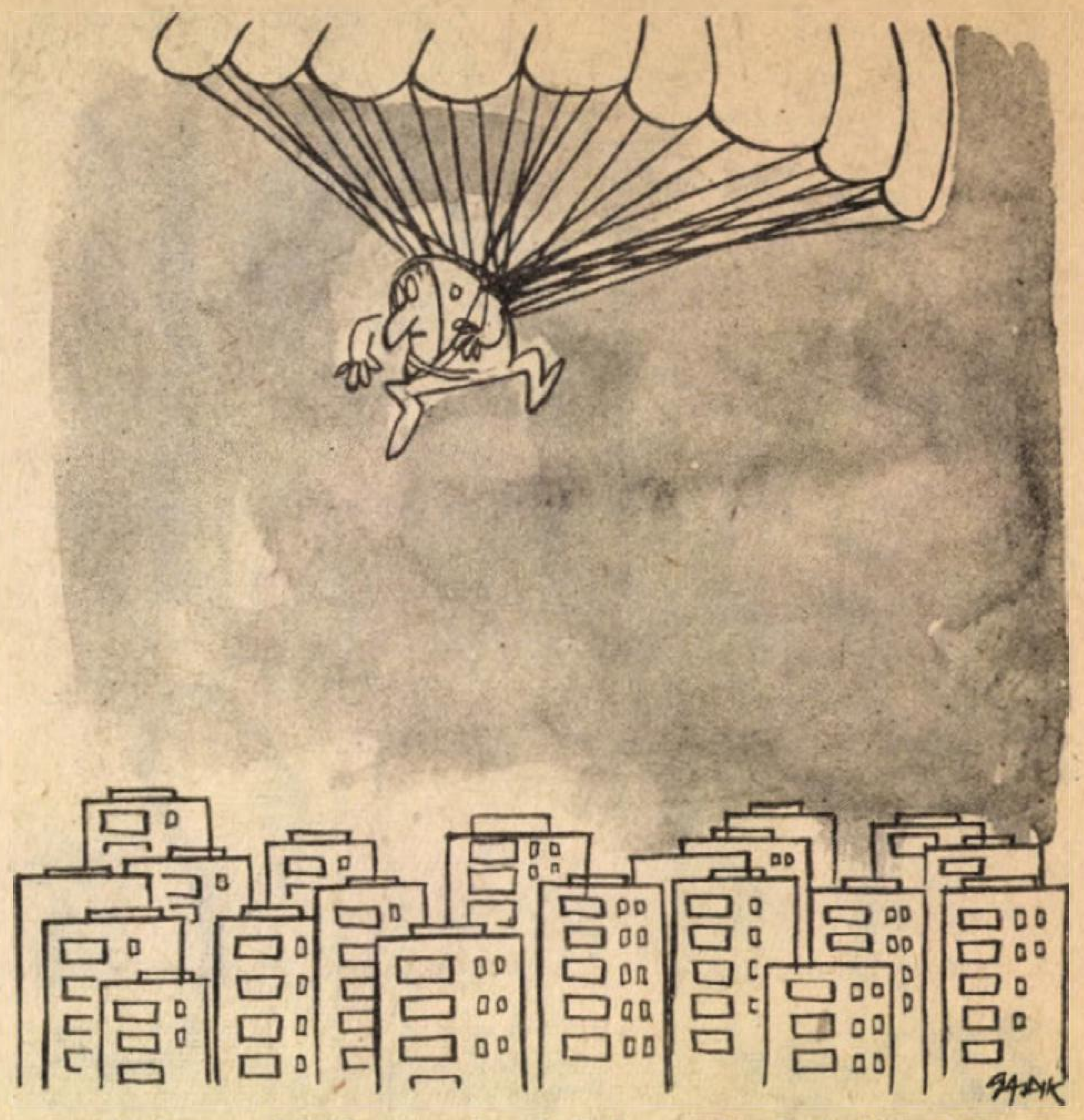
A légből kapott mendemondák kora lejárt. Ma már csak akkor hiszünk el egy rémhírt, ha a sajtó is cáfolja.

*

Már csak azért is szeretnék a jövőbe látni, hogy megtudjam, vajon lesz-e egyáltalán jövő...?

Dalmáth Ferenc

Új lakónegyed

– Hol vagyok? Kecskeméten? Debrecenben? Győrben?

(Áramszünet a beburkolt Corvin Áruházban)

Lavina

A Hírharang levelezési rovatában az alábbi közérdekű panasz látott napvilágot:

„Tegnap előrecsomagolt ementáli sajtot vásároltam a Kenéz utcai közértben, és megdöbbenve tapasztaltam, hogy a szavatossági idő lila pecséttel nem a celofánzacskóra, hanem magára a sajtra van rányomva oly módon, hogy a szöveg elég jól olvasható, de a dátum pont egy lyukra esik. Ilyen körülmények között hogyan ellenőrizze egy egyedülálló dolgozó nő, hogy lejárt-e a sajt, vagy sem?!

Kindrusz Jozefa
textil- és tájképfestő"

A levél megjelenése után csak úgy záporoztak a hozzászólások.

„Tisztelt Szerkesztőség! Szíves tudomásukra hozom, hogy a sajtügyben panaszt tevő Kindrusz Jozefa, született Grüszgott Csabáné, a mi vállalatunk dolgozója, munkájával, magatartásával meg vagyunk elégedve, neki is oroszlánrésze van abban, hogy Bonifác Imre igazgató irányítása mellett készáru-termék tervünket szinte teljesen teljesítettük.

Bonifác Imre
igazgató"

„Kindrusz Jozefa felettébb elgondolkoztató levelével kapcsolatban felhívom szíves figyelmüket, hogy az Új Magyar Lexikon D–F kötetében, a 194. oldalon ez áll: »Emmental: Svájcban, Berntől keletre, a Berni-Alpokból leereszkedő Emme-völgy felső része. Kitűnő hegyi levegő, tehenészet. Híres az emmentali sajtkészítés, len- és óraipar.« Ezzel szemben a Magyar Nyelv Értelmező Szótára második kötetében a 374. oldalon az emmentalit egy »m«-mel és »á«-val írja, ezek után senki sem csodálkozhat, hogy a mai tanulóifjúság olyan, amilyen!

Gy. Gy.
nyug. ált. isk. ig."

„Egyetértek Kindrusz Jozefával, észrevétele nem egyedülálló. A Szemere utcai autóbuszmegállónál például az úttest széle be van horpadva, megáll benne az esővíz, ha jön a busz, felcsapja a vizet a várakozók ruhájára, ki fizeti meg a tisztítást?! Miért kellett ezt a horpadást éppen az autóbuszmegállónál létesíteni?! Ezt is írják ki abba a vacak lapjukba, ha merik!

Egy hű olvasójuk."

„A legújabb tudományos kutatások szerint a lila szín – dinamikájánál fogva – még a piknikus alkatú egyedekre is ingerlően hat, agresszív indulatokat ébreszt bennük, mint ezt Kindrusz Jozefa sajnálatos fellépése is bizonyítja, tekintet nélkül arra, hogy a szóban forgó esetben igaza van-e, vagy sem. Mikor hajlandók tudomásul venni az ipar és a kereskedelem irányítói, hogy színpszichológusok bevonása nélkül nincs kulturált göngyöleg?

Moly Henrik
egyetemi hallgató."

„Kedves szerkesztő bácsik és szerkesztő nénik! Mi még óvodások vagyunk, tehát analfabéták, de szeretett óvónőnk, Juszt Gizella minden fontos cikket felolvas nekünk kedvenc lapunkból, a csingilingi Hírharangból. Fájó kis szívvel értesültünk az előrecsomagolt ementálival kapcsolatos anomáliáról, de ennek orvoslása sem oldja meg a kiscsoportos okleveles óvónők fizetési problémáját, amely akut. Mi ezt a levelet csak diktáltuk Gizella néninek, ő nem tud semmiről, ő csak tűr, és némán szenved.

Kezüket csókolja

huszonhárom óvodás."

És így tovább, és így tovább...

Kürti András

Új albérlő

Balázs-Piri Balázs rajza

– Megőrült, kisasszony? Teljesen tönkreteszi a negatívjaimat . . .

Sok csőtésztát gyártunk

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

FODRÁSZOK

„Bejelentés" címmel megjelent bírálatuk segítő szándékát elismerjük, a vendégekkel szemben tanúsított helytelen magatartás miatt a brigád dolgozóit figyelmeztettük. Egyben intézkedtünk, hogy 43-as fiókunkban az esti órákban is 6–7 fodrász álljon a vendégek rendelkezésére.

Vágó György ig.
Budapesti Állami Fodrászat

TÜKRÖK

Bíráló cikkükre válaszolva közöljük, hogy a tükrök alapanyagát – a húzott síküveget – nem szövetkezetünk gyártja. A rendelkezésünkre álló alapanyag hullámossága miatt még a sík tükrök is torz képet adnak vissza, ezek a hibák a hajlított nagyító felületen még élesebben jelentkeznek. Megfelelő anyag hiányában szövetkezetünk a nagyító tükrök gyártását megszünteti.

Lukácsi László elnök
Műszaki Üvegipari Ktsz

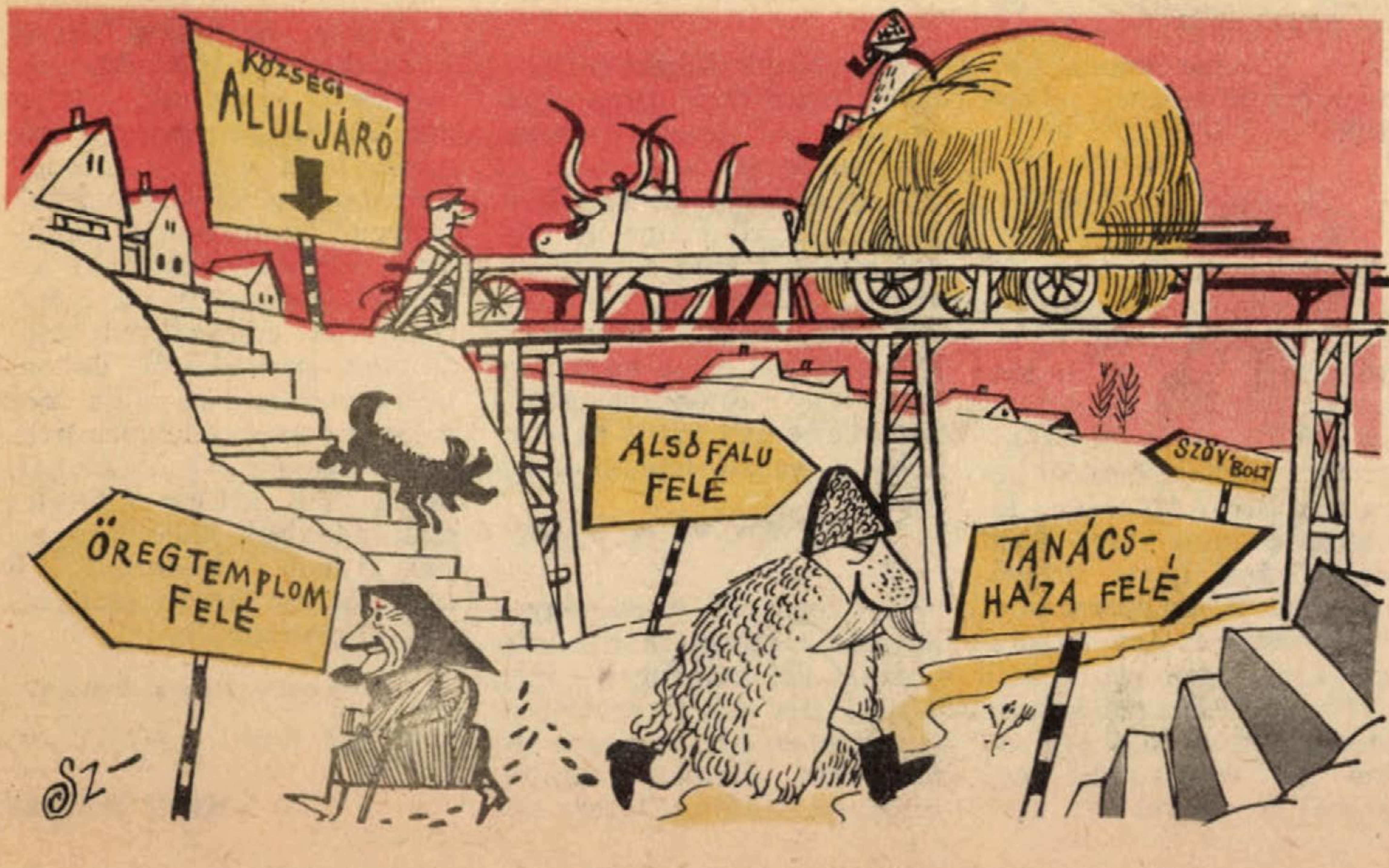
KULCSOK

„Kulcskérdés" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy vállalatunk a szóban forgó lakást kulcsokkal együtt adta át a lakásszövetkezetnek, minket tehát nem terhel mulasztás az ügyben.

Kisvári János ig.
ÉM. 43. sz. Áll. Épít. Váll.

Szür-Szabó József rajza

Nagyzoló falu

E heti hirdetéseink

RADVÁNYI–SAJDIK
KISKUNSÁGI TÁRSASJÁTÉK
játsszák az arrajárók
START
NAGYKŐRÖS
„Beevezett” a Kossuth Lajos utcába. Ha gyorsan elénekli a gondoladalt, tovább evezhet!
A tormási új lakótelepre ért! Ha alaposan szétnéz, észreveheti, hogy több lakásban nincs konnektor, nincs tetőkibúvó, az ajtók rosszul záródnak, víz hol van, hol nincs... Mielőtt egyebek is kiderülnének, gyorsan tovább siet.
KECSKEMÉT
RÁDIÓTECHNIKAI GYÁR
LÁTOGATÁSI ZÓNAHATÁROK
EZT LÁTJA A KÜLFÖLDI
EZT LÁTJA A MINISZTÉRIUM
EZT NEM LÁTJA SENKI
ÖLTÖZŐ
MOSDÓ
STB.
Meglátogatta a Rádiótechnikai Gyárat, ahol háromszázötven csinos nő dolgozik. Innen nehéz továbbhaladni. Hússzor kimarad! (De ha akarja – ötvenszer is!)
tejcsárda
SOLTVADKERT
A híres bor hazájában a fiatalok tejcsárda létesítését követelik. Az iszákosok háromszor kimaradnak!
Áruház
KISKŐRÖS
Meglátogatja a híres Büdös tavat. Fáradozása jutalmául ötször dobhat! (A helybeliek nem dobnak, ők a pincékbe szivárgott talajvízben is tudnak fürödni!)
Megijed a kiskőrösi áruház próbababáitól. (Csupa Belphégor!) Ne is dobjon, csak rohanjon tovább!
KALOCSA
KECEL
Az elsőnek célba érkező választhat a régi és a mai viselet között.
Elkésett a keceli moziból, s mivel jegye a 16-os, fal melletti székre szól, tizenöt embernek kell felállni ön miatt. Ezért ön és a mozi berendezője nem dobhat többé!
CÉL
BEJÁRAT
NÉPMŰVÉSZETI HÁZ

Az Északi-sarkon

– Csak tudnám, hol fáztam meg ennyire . . .

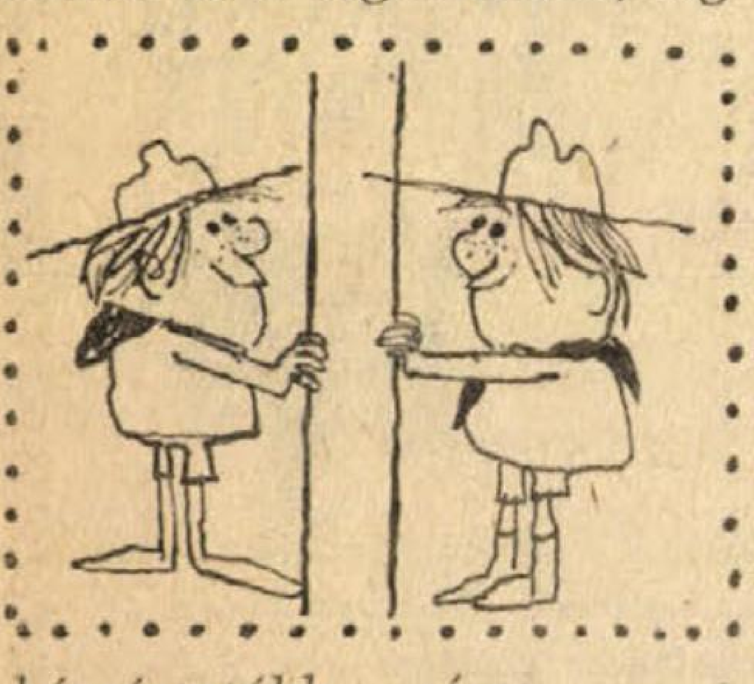
IKER ÜGY

Ikernek lenni jó is meg rossz is! De ha két ikerfiú annyira hasonlít egymásra, mint én az ikerfivéremmel néha bizony kellemetlenné is válhat. Pali öcsém, aki öt perccel fiatalabb nálam, többször szerepel „Sláger" c. regényemben, de viselt dolgaink közül a legpregnánsabb kimaradt a könyvből.

Történt pedig az úr ezerkilencszáztizenhatodik esztendejében, amikor az első világháború javában dúlt e földön, és mi kis gimnazisták, valamint cserkészfiúk voltunk, hogy édesanyánktól vásárnapra egy teljes koronát kaptunk ajándékba.

Mire is költhetnénk?

A lizsé mellett döntöttünk, annak is a legszínesebb, leg-

kápráztatóbb része – a vurstli mellett. Istenem, mi minden volt ott! Maud, a csodapók! Nelly, a tetovált bőrű nő! Gizella, az óriás lány! A Barokaldi cirkusz, amelynek üveges oldalai mellett néhány fillérért lehetett nézni a légtornászokat és lovasokat, a porolós clownt és a nagycipős dummer Augustot – és ott volt a vurstliban a „szenzációk attrakciója", a TÜKÖR LABIRINTUS! Éljen! Éljen! Oda óvakodtunk be Palival.

Mindketten a cserkész őrszemek egyenruhájában feszítettünk. Pali ikrem lépett be először a tükör-útvesztőbe, és elkezdtük a kitűnő szórakozást nyújtó bolyongást, kiélveztük azt a mulatságos helyzetet, hogy semmiképpen sem találjuk meg a kijáratot. Mindenütt tükör és tükör! Mindenki négy, öt, hat példányban láthatta magát, és a tükrök eme arzenáljában egyszerre csak elvesztettem ikeröcsémet.

– Pali! Pali! – kiáltottam kétségbeesetten. – Pali! Hol vagy?

Semmi válasz, és én eleinte arra gondoltam: nincs semmi vész, itt lehet valahol a közelben, majd előkerül. Azonban múltak a percek, a tízpercek, talán már egy félóra is elmúlhatott: ikrem nincs sehol. Nos ennek fele se tréfa. Kiáltásaim mind hangosabbak lettek, már-már a sírás fojtogatta torkomat, amit aztán tényleges, szabályos sírás követett, ami ugyan nem méltó egy cserkész-őrszemhez, de érthető egy öccsét szerető bátyánál.

– Pali! Pali! Paliiiii!

Most sem jött válasz, viszont a tükrök az útvesztő egyik részén megszűntek, és – eljutottam a kijárathoz. Kimenjek? Hagyjam ikeröcsémet a tükörlabirintusban nyomorultul elpusztulni?

Most már sírásom zokogássá erősödött. Hirtelen visszafordultam, és – végre – meglátom Palit, ugyancsak szomorú arccal felém jönni . . .

– Pali! Palikám! – kiáltottam fel örömmel, és megöleltem – a tükröt! Összetévesztettem tükörképemet az öcsémmel.

Garai Imre

Szent VERONA néni

Vidéki utaimon mindig mutogatnak nekem ritkaságokat: helybeli múzeumot, jól menő téeszt, valamely híres ember szülőházát. Igazi meglepetéssel azonban – mondjuk, kétfejű borjúval – csak szórványosan találkozom. Ezért kaptam fel a fejemet, amikor nemrégiben egy falusi tanácselnök megkérdezte tőlem:

– Aztán tetszett-e már látni Szent Verona nénit?

– Szent?

– Szent – mondta büszkén a tanácselnök. – Legendás hírét annak köszönheti, hogy példátlan feleség.

Hát ezt már megnézem magamnak, gondoltam lelkesedve. A falu fő utcáját kétoldalt akácfák szegélyezték. A fákon turistajelzés. Megpróbáltam elképzelni Szent Verona nénit. Pufók angyalarc, glóriás fehér hajjal. Jóságos tekintet. Reszkető kicsi kéz, mely ajándékot oszt, sosem alamizsnát. Hangjában estéli áhítat: „Gyere vacsorálni, Mihály." És Mihály megy, mintha harang szólna.

A kertben elvirágzottak a dáliák. Szent Verona néni nem volt otthon. Csak a férje. Úgy hívták, hogy Lajos.

– Egy fényképet Verona néniről – mondta restelkedve a tanácselnök. – Egy fényképet legalább.

A képről hegyes orrú, borzas öregasszony nézett vissza. Utoljára egy rajzfilmben láttam ilyesmit.

– Fiatalnak milyen volt? – kérdeztem óvatosan a férjet.

– Szakasztott ugyanilyen, kezitcsókolom.

Nyeltem egyet.

– Mennyi jóság van benne, ahogy így néz.

– Nincs abban egy szem se, kezitcsókolom.

– Úgy értem, milyen okos a tekintete.

– Nem okos az, kezitcsókolom. Ott se járt, ahol az észt osztogatták.

– Bizonyára jó családanya.

– Én neveltem fel a hat gyereket, kezitcsókolom.

– Hát akkor háziás. Mos, vasal, főz, takarít. Tehenet fej. Vizet hoz a kútról.

– Ha csak nem azért, hogy engem nyakon öntsön. Nem csinál az, kezitcsókolom, semmit az égadta világon.

– Nos tehát – mondtam erőlködve –, nyilván mint nő . . .

– De hiszen tetszett hallani, hogy szent. A hat gyerek az előző házasságomból való.

Miatta hagytam el az első feleségemet, aki kútba ugrott, isten nyugosztalja.

A vasúthoz aztán elkísért a tanácselnök, és roppantul mentegetődzött, amiért nem láthattam Szent Verona nénit.

– Nem tesz semmit – mondtam mérgesen. – Különben sem hiszem, hogy Szent Verona néni az érdekes. Ezt a Lajost kellene kiállítani és mutogatni egy házi múzeumban.

– Azt csináljuk, kérem szépen – mondta szerényen a tanácselnök. – Tessék kifizetni az öt forint belépti díjat.

Gergely Ágnes

Kezdő

– Gyorsabban vágják!!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„KÖZÉPHŐMÉRSÉKLET"

A napokban azzal a becsületes szándékkal mentem be egy OFOTÉRT-boltba, hogy régi vágyamat kielégítendő egy szobahőmérőt vásároljak. Olyat szerettem volna, ami jó is, szép is, amit, ha kívülről felszerelhetnék az ablakra, egy rápillantás után tájékoztatna arról, hogy kalapot, sapkát vagy kucsmát kell-e fölvennem.

Először csak tizenkét darabot tett ki a pultra a – mindvégig rendkívül udvarias – kiszolgáló, aztán még hatot, majd még ötöt. Ezek közül szerettem volna kiválasztani az esetleges egyetlen jót. Sajnos, nem volt szerencsém, mert akár hiszik, akár nem, a huszonhárom csinos kis jószág között nem találtam két egyforma hőmérsékletet mutató darabot.

Honnan tudhatnám én, hogy a sok közül melyik az az egyetlen, amely valóban az illető üzlet állandónak látszó hőmérsékletét mutatja?

Így aztán úgy határoztam, hogy megvárom a következő telet. Talán addigra összegyűlik annyi zsebpénzem, hogy 5–6 hőmérőt is tudok venni. Ezeknek egyszerűen kiszámítom az átlagát, és talán már meg is közelítettem a valóságot.

Benke György
Szeged

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi jön ki a könyökükön?

Semmi, ugyanis már évek óta könyökvédőt hordok!

D. F.

Örülök, hogy kijön. Még külön beszéljek is róla?

F. L.

Az a sok altató jön ki a könyökömön, amit esténként beszedek. Nyilván ezért nem tudok aludni.

F. Gy.

— Hogy van?
— Köszönöm jól.
— És maga?
— Megvagyok.

G. Sz.

Kiegyensúlyozott ember vagyok, ami az egyik könyökömön be, az a másikon ki.

K. A.

A sok ismétlés a tévé műsorában.

M. Gy.

A legeslegújabb pesti vicc, amely egy órával ezelőtt született.

P. L.

Bíráljunk csak bátran, szabadon, személyekre való tekintet nélkül . . .

R. B.

A könyökömön jön már ki, hogy minden válaszom a pénz körül forog . . . Tessék . . . Már megint!

S. P.

Nekem a jó tanácsok jönnek ki a könyökömön. Nem azok, amiket kapok, hanem azok, amiket adok.

(t.)

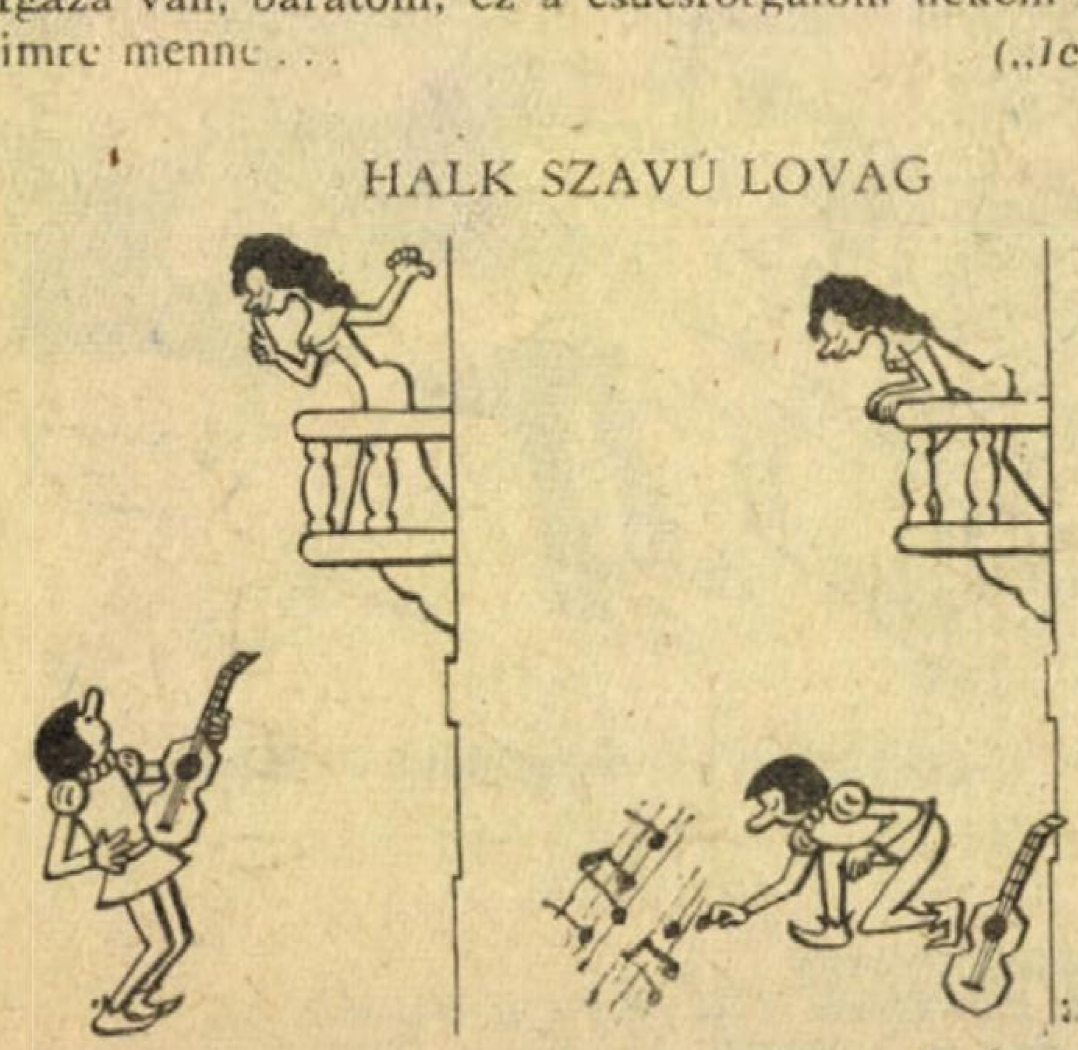
IMPORT HUMOR

MEGÉRTŐ AUTÓS

– Igaza van, barátom, ez a csúcsforgalom nekem is az idegeimre megy . . . („Ici Paris")

HALK SZAVÚ LOVAG

(„Dikobraz", Prága)

CIRKUSZI TÖRTÉNET

(„Pourquoi Pas", Brüsszel)

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

– Mondd, Joe, nem lehetne az űrbékét erre a bolygóra is kiterjeszteni?

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povács, a maszek boltos beállít egy fényképészhez, és azt mondja neki:

– Kedves mester, legyen szíves, jöjjön velem a masinájával. Szeretnék egy szép képet az üzletemről.

– Talán reklám céljára kell? – érdeklődik a fényképész.

– Nem – feleli Povács –, hanem tegnap bebiztosítottam tűz ellen, és most szeretnék róla valami emléket.

*

Pistikétől megkérdi a tanító:

– Mennyi egyhuszonötöd rész?

– Nem tudom.

– Hát ide figyelj! Ha huszonöt gyerek van nálad vendégségben, és csak egy almád van, mit csinálsz?

– Megvárom, amíg mind elmegy, aztán megeszem.

Izgalmas krimi

Hegedűs István rajza

DRÁGA HÁBORÚS BŰNTÉNY

„A New York Herald Tribune" egyik legutóbbi számában George C. Wilson, a lap washingtoni tudósítója, cikkében megállapította, hogy a vietnami háborúban az Egyesült Államoknak minden ellenséges katona megölése 322 000 dollárjába kerül. Érthetetlen, hogy miért népszerűtlenek az amerikaiak az egész világon, amikor ez az összeg is azt bizonyítja, hogy semmilyen áldozat nem drága nekik.

Szigorú főnök

– Máskor magánügyben ne telefonáljon ilyen sokáig! . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220 – 66.2669 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504